

Huỳnh Dị

Ngàn Năm Tình Hẹn

Dịch giả: Trường Vĩnh Hoa

Nguyên tác: Tình Ước

Buổi sáng lúc 11 giờ 30 phút, ngày 18 tháng 12 năm 1989.

Ngày hôm ấy mưa phùn lất phất, khiến cho toàn khu đại học bị bao trùm trong bụi nước không ngớt phiền toái.

Tôi ở tại giảng đường trên tầng lầu văn học, vừa giảng xong một tiết của khóa “Tình yêu qua những tác phẩm văn học nổi tiếng”, cho một đám sinh viên vẫn còn chưa hết hứng thú vây quanh, tôi thăm dò ý kiến và tiếp tục cuộc thảo luận mà vừa rồi vẫn chưa có kết quả thuộc bên nào.

Bọn họ vẫn còn trẻ lắm, không hiểu được là trong thế giới này – hầu hết mọi việc đều khó mà có được một kết luận, có chăng chỉ là một quan điểm và thái độ mà thôi.

Ngay đang lúc tôi mỉm cười trả lời câu hỏi của một cô sinh viên, một sinh viên khác ở bên ngoài cửa kêu lên:

- Giáo sư Mã ời! Có khách đến tìm ông.

Tôi có hơi ngạc nhiên, ai lại đúng vào giờ phút này mà đến tìm tôi?

Tôi ung dung cất bước ra ngoài phòng học, cô sinh viên vừa rồi kêu là có người đến tìm tôi trên mặt lộ rõ nét kỳ quái, lúc đến sát bên người tôi, cô khẽ nói:

- Giáo sư, những người bạn của ông quái gở lắm!

Tôi tạm thời chưa thể hiểu rõ ý tứ của cô ta, đến lúc bước ra khỏi phòng học, tôi mới vỡ lẽ bưng tỉnh ngộ.

Mặc dù không phải là người dễ bị kinh ngạc, tôi cũng bị cách ăn mặc và thần sắc của ba người nọ làm giật nảy người.

1. Quái Khách phương xa

Ba người đàn ông cao lớn đó đều mặc Âu phục màu xám đậm cùng kiểu thức giống nhau, vải vóc nhìn rất mới, nhưng kiểu may cũ kỹ lỗi thời, mà lại cắt xén quá sai lệch, rộng lớn khác thường, làm cho họ nhìn trông béo phồng đến nực cười. Thế nhưng vẻ mặt của họ lại không đáng buồn cười chút nào, cứ đều đều tái mét không tình cảm, thậm chí lúc tôi xuất hiện trước mặt họ, nét mặt họ cũng không có một tí ti nào biến đổi.

Ba người khách lạ một trước hai sau theo hình chữ phẩm đứng trên

dây đất đối mặt với lầu văn học, để mặc cho những hạt mưa li ti rơi phủ lên đầu và trên người.

Một đại hán trong bọn lạnh lùng nói:

- Nhà văn lớn Mã Gia Tây tiên sinh? - Cách phát âm của gã gượng gạo lạ lùng, giống như người nước ngoài học nói tiếng bản địa, nhưng nhìn màu da và mắt của gã, hẳn phải cùng là người Trung quốc.

Tôi ngần ngợ một lúc, rồi ngạc nhiên đáp:

- Tôi là Mã Gia Tây, nhưng lại chẳng là nhà văn lớn gì cả!

Ánh mắt sắc bén của ba người cao lớn đó cùng lúc tập trung lên khuôn mặt của tôi, xem xét cẩn thận, tôi cảm thấy rất không được tự nhiên, liền lùi ra sau một bước, vung tay nói:

- Được rồi! Nói cho tôi biết các ông là ai, tìm tôi có việc gì, bằng không thứ lỗi tôi chẳng thể đón tiếp.

Gã đại hán nói mà da thịt chẳng động đậy:

- Đem “Số Sáu Tám Tám” giao ra đây.

Tôi chẳng còn biết đầu đuôi gì nữa:

- Số Sáu Tám Tám?

Phía sau gã đại hán, một người đàn ông khác dùng cái giọng quái lạ đưa chỉ thị ngắn gọn, nhanh chóng nói vội mấy câu.

Trong lòng tôi dâng lên cảm giác kỳ dị không tả được, tôi là giáo sư về ngôn ngữ học, trình độ về ngôn ngữ cũng thuộc hàng cao đẳng, vốn là tinh thông ngôn ngữ của bấy nước, nhưng tiếng mà người đàn ông đó nói, phát âm quái lạ chẳng giống thứ gì, đúng là nghe rồi mà cũng như chưa nghe thấy gì cả.

Người đàn ông giống như đưa lời nhắc nhở vừa rồi, bèn nói:

- “Tư Mộng” đấy biết chứ! Mã Gia Tây đem Tư Mộng dấu đi nơi nào

rồi?

Tôi bắt đầu mất đi sự nhẩn nại, lại thêm giọng nói kỳ quái của ba người đàn ông này, cử chỉ thiếu vắng tình người, khiến tôi thoáng không lạnh mà run, bèn lễ độ đáp:

- Tôi nghĩ các ông tìm lầm người rồi, xin lỗi là tôi không thể bồi tiếp các ông.

Trong lòng tôi thầm nghĩ: ‘Tư Mộng’! Người nào mà được đặt một cái tên lạ lùng đến thế.

Hai người đàn ông đứng tại phía sau, cặp mắt chim ưng nhìn nhau lóe lên đầy vẻ lạnh lùng, rồi cùng lúc cho tay vào trong bộ Âu phục, lòng tôi chợt run sợ, lẽ nào bọn họ có súng?

Gã lực lưỡng đứng đầu vội giơ tay phải lên, ngăn chặn hành động của đồng bọn phía sau lưng, và cũng ngăn lại việc bỏ đi của tôi.

Rồi gã nói:

- Sáu Tám Tám... không, Tư Mộng là nhân vật chính trong quyển sách của Mã Gia Tây, Mã Gia Tây sao lại không biết Tư Mộng là ai? Trong suốt buổi nói chuyện đến giờ, tôi đều cảm thấy cách thức đàm thoại của gã gượng gạo lạ lùng, cho đến giây phút này, tôi mới thật sự phát giác rằng trong lời nói của người quái khách đó chẳng hề có tiếng “Ông” hoặc “Tôi”, mà chỉ là kêu hô trực tiếp tên gọi, chẳng khác gì người ta đang kêu réo tên của một con chó thể thôi!

Mỗi lo âu chợt hiện trong lòng, tôi đang muốn rút lui quách cho rồi, thì đằng sau truyền đến một giọng nói ngọt ngào của phụ nữ:

- Gia Tây! Anh có bạn hả?

Ba gã lực lưỡng bảo nhau nhìn về phía sau lưng tôi.

Tôi biết người đến đằng sau lưng tôi chính là cô nàng xinh đẹp Ngải Phù, giảng sư ngành học xã hội, cô ấy có hẹn cùng tôi đi ăn bữa

trưa.

Tôi thừa thế bèn nói mấy tiếng xin lỗi, rồi quay đầu cùng đi với Ngải Phù. Tôi có cảm giác ánh mắt rùng rợn của bọn họ phủ bám trên sống lưng, và tôi nhận thấy một luồng khí lạnh từ đuôi xương sống bốc thẳng lên. Đúng là bọn họ không hề đuổi theo lại sát bên. Tôi dám chắc là không người nào có đảm lược đó, thế nhưng qua thái độ và lời nói của họ, lại khiến tôi như tiến vào hầm băng đá, và sinh ra ý tưởng tránh né.

Ngải Phù đến bên cạnh tôi cất tiếng:

- Bọn họ là ai? Xem ánh mắt của họ hung tợn đến thế!

Tôi khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không biết, trong lòng hy vọng là mãi mãi sẽ không gặp lại ba người kỳ lạ đó.

Tư Mộng, người ấy là ai? Sao lại là nhân vật chính trong quyển sách của tôi, tức là có quan hệ đến tiểu thuyết mà tôi sắp viết, tôi cũng chưa thể tạo ra được một danh tự như thế, vả lại tôi chưa hề viết qua một tiểu thuyết nào cả!

Lúc cùng Ngải Phù ăn bữa trưa tại Câu lạc bộ dành cho giáo viên, tâm trạng của tôi vẫn chưa trở lại bình thường, cứ mơ hồ cảm thấy như có việc gì đó sắp xảy ra, mà không biết đó là cái gì!

2. Cô gái xa lạ

Ngải Phù vô cùng cao hứng, không ngừng phân tách quyển sách viết về tình ái mà cô ấy đọc gần đây nhất, thật ra là tôi biết, cô ta mượn việc này để làm cho mối liên hệ giữa tôi và cô ấy càng thân mật hơn. Tiếc thay tôi là một người theo chủ nghĩa độc thân, e rằng không phải là đối tượng lý tưởng cần cho một gia đình ấm cúng của Ngải Phù.

Rời khỏi phòng ăn dành cho giáo chức, cơn mưa như đã tạnh rồi, Ngải Phù đề nghị bước dạo ven đường, thế là chúng tôi xuôi theo đường lộ, đi về hướng của tòa lầu văn phòng, đến chỗ ngã tư, chúng tôi cùng lúc ngạc nhiên.

Đứng bên kia mặt lộ là một cô gái dáng người yếu điệu thon dài, lặng lẽ mà chăm chú ngắm nhìn tôi.

Bất kể diện mạo và hình thể, đều thanh lịch tươi đẹp, khiến lòng người rung động; sóng mũi của cô ta thẳng băng, trông thẳng rõ rệt, gây cho người ta có cảm giác ham muốn đến cực độ.

Trên người mặc một bộ trang phục hai mảnh màu vàng, theo chiều gió phất phơ, duyên dáng và quyến rũ.

Đôi tròng mắt của cô ta nhìn tôi chòng chọc, hình như muốn nói gì đó mà lại thôi.

Tôi thật nóng lòng muốn được nghe giọng nói của cô ta, xem xem phải chăng có phù hợp với người đẹp cao nhã ấy.

Đến lúc tôi đi qua rồi, cô ta vẫn đứng yên tại chỗ đó như thế, chỉ dùng ánh mắt đuổi theo tôi.

Tôi chẳng ngăn được mà phải ngoảnh đầu nhìn lại, vừa đúng lúc nghênh đón ánh mắt cô ấy, trong lòng tôi run lên. Tôi quay đầu lại,

tiếp tục cùng Ngải Phù theo hướng phía văn phòng bước đi.

Tại nơi đó, cô gái xa lạ đã cho tôi một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Chẳng phải do vì phong tư mỹ mạo và quyến rũ của cô ấy, mà là vì qua vẻ mặt lạnh lùng và biểu hiện lạnh lẽ của cô ta. Từ nơi trông mắt sâu thăm thẳm ấy tiết ra vẻ nhiệt thành bùng cháy; từ trước đến giờ, tôi chưa từng thấy qua bất cứ một người nào có thể khiến cho người ta có loại ấn tượng mãnh liệt như thế này.

Đến lúc quẹo sang ngã khác, trông không thấy cô ấy nữa, nhưng tim tôi vẫn bị ấn tượng về cô ta khóa chặt chẽ.

Cô ta không đuổi theo, trong lòng tôi có chút thất vọng.

Cô ta vì có gì mà dùng ánh mắt nhìn tôi như thế, chỉ như là nhìn ngấm và mong đợi một sự vật suốt cả đời, ánh mắt nóng bỏng của cô ta, khiến cho tâm hồn tôi chấn động.

Ngải Phù đến bên cạnh tôi hỏi rằng:

- Cô ta là ai? Tại sao lại ngó nhìn anh dữ như vậy, mà không chịu đến bên chào hỏi.

Tôi đáp:

- Tôi thật không biết cô ta, có thể là sinh viên chăng?

Ngải Phù nói:

- Không thể! Cô gái với dung mạo nổi bật như thế, nếu mà bảo là sinh viên, sớm đã là đối tượng cho bao người thảo luận, chỉ cần nhìn cô ta một cái, tuyệt đối là không một người nào có thể quên được. Hơn nữa là bề ngoài của cô ấy xem ra dù chỉ khoảng hăm mốt, hăm hai; nhưng ánh mắt của cô ta lại giống như đã từng trải rất nhiều chuyện đời, tựa như là cô ấy xem ra lớn tuổi lắm.

Trực giác của Ngải Phù đã nhắc nhở tôi. Đúng thế, ánh mắt của cô gái xa lạ đó ẩn chứa quá nhiều, biết bao là kinh lịch, hẳn là quá quen

thuộc cùng bao năm tháng.

Dáng vẻ bề ngoài trẻ trung và bên trong trưởng thành ấy, tạo ra sự lôi cuốn không gì so sánh được.

Đi đến trước tòa lầu văn phòng, vào lúc chia tay, Ngải Phù nói:

- Tạ Định Quốc bên khoa Vật lý có hẹn với em tối nay đi nghe nhạc, anh có muốn em đi với anh...

Tôi không dám nhìn vào ánh mắt khao khát của Ngải Phù, cô ta làm như thế là nói cho tôi biết cô ấy cùng người khác ước hẹn, là muốn tôi chính thức bày tỏ thái độ.

Tôi vừa xoay đầu đi lên lầu, vừa nói:

- Đi chơi được nhiều vui vẻ nhé! - Rồi đem gương mặt thất vọng của Ngải Phù bỏ lại sau lưng. Rất nhiều người đã ám chỉ rằng tôi tự thương mình quá mức, bất kể học vấn, tư cách, dáng mạo, nghề nghiệp hoàn toàn đều hơn hẳn người khác, lại là tự mình đóng kín lại, chẳng để cho bất cứ ai xông vào thế giới riêng tư đó.

Tôi cũng chẳng phải là chưa từng biết yêu, chỉ bất quá cảm thấy rất khó khăn để tìm cho ra đối tượng khiến cho tôi thật lòng yêu mến, mới nghĩ đến đây, bóng hình xinh đẹp của cô gái xa lạ mà vừa rồi gặp gỡ, bỗng nhiên nổi trôi la liệt trong lòng, đuổi xua chẳng dứt. Sau khi xong khóa tiết ban chiều hôm ấy, tôi quay lại thăm viếng góc đường mà đã gặp cô gái đó, tới lui mấy vòng, bóng dáng người ấy đã mất đâu rồi, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận, nhưng tôi thật sự hy vọng có thể chạm mặt cô ta, để hỏi cô ấy vì sao mà ngó tôi đến như vậy.

Tại thư viện xem sách một lúc, ăn xong bữa tối, đến chừng quay về túc xá của giáo chức đại học, là đã hơn tám giờ tối.

Vừa vào đến cửa, điện thoại vang lên.

- A lô! Ai đó?

Bên đầu kia của điện thoại truyền lại tiếng hít thở dập dồn, nhưng không có người lên tiếng.

Tiếng chuông lại vang lên.

Nhấc điện thoại lên, tôi vẫn như trước, nói một cách lễ phép:

- Xin hỏi là muốn tìm ai đấy?

Tiếng phụ nữ e thẹn vang lên:

- Đừng nên... Đừng nên...

Tôi ngẩn ngơ một lúc, và lấy làm lạ là kẻ đó không biết nói “Đừng nên cắt đường dây” – những từ ngữ bình thường như vậy, nhưng mà điều khiến cho cõi lòng tôi càng thêm xao động, đó là cô ta có giọng nói kỳ quái, người nước ngoài nói tiếng bản địa. Đúng rồi! Cứ giống như ba người dị hợm đến tìm tôi sớm nay tại lầu văn học, cũng có kiểu giọng nói kỳ quái đó.

Tôi cố đè nén cảm giác bất an, điềm đạm hỏi:

- Này cô, cô tìm ai?

Đối phương lặng yên một lúc, rồi nhẹ nhàng cất tiếng:

- Nó... ở đâu?

Giọng điệu có phần gượng gạo, có vẻ giống như lần đầu đem ngôn ngữ học được ra ứng dụng.

Tôi lại hỏi:

- Cô là ai?

Cô ta cũng miệt mài chẳng chịu bỏ qua:

- Nó ở đâu?

Lời lẽ dịu dàng của cô ta nghe rất cảm động, khiến cho sự đề phòng trong lòng tôi giảm đi rất nhiều, hơn nữa tôi cũng đã nghĩ kỹ và biết chắc có sự liên hệ giữa cô ta và ba người quái khách, ngay đó bèn

nói:

- Tôi chỉ có một mình, thật ra là cô tìm ai vậy?

Cô gái rõ ràng là thoải mái hơn một chút, lời nói lưu loát thêm lên, nói rằng:

- Đương nhiên là muốn tìm anh rồi, Gia Tây, lẽ nào anh đã quên mất là anh muốn em đến tìm anh sao? – Giọng điệu của cô ta để lộ ra sự thành ý thấm thiết, lại khiến tôi càng chẳng rõ manh mối, hoàn toàn không cách nào nắm chắc ý tứ của cô ta, chẳng lẽ thần kinh của cô ta có vấn đề?

Tôi lại nhẫn nại nói:

- Xin lỗi! Tôi không muốn bắt cứ người nào đến tìm tôi cả, và cũng không biết cô là ai, lại càng không hiểu được những lời cô nói.

Đối phương trầm mặc vài giây rồi nói:

- Lẽ nào em đến là sai lầm sao? Câu chuyện mà anh viết chẳng qua là lời lẽ hoang đường hư cấu, nhưng vì sao lại có thể là như vậy... trùng hợp đến thế?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tôi viết chuyện gì? Nói cho tôi biết, cô là ai?

Cô gái thở một hơi dài thật sâu, rồi chậm rãi nói:

- Em là Tư Mộng, anh thật sự đã quên rồi sao, quên mất quyền sách đó rồi sao?

Cả người tôi rung lên, hầu như ngay cả ống nghe điện thoại cũng muốn rơi xuống mặt đất, Tư Mộng, hôm nay ba người quái khách cũng đến gặp tôi muốn tìm Tư Mộng, tôi vẫn còn đang nghĩ ai mà được đặt cho một cái tên lạ lùng đến như thế. Suốt cả một lúc, tôi mở miệng mà chẳng nói nên lời.

Cô ta uể oải nói tiếp:

- Yêu cầu anh, hãy để... chúng ta một lần gặp mặt, em đang ở trong chính giữa công viên chờ anh, không nên để cho bọn họ bám sát anh, bọn họ chắc là đang theo dõi bên ngoài nhà của anh...
- U... - Điện thoại cúp rồi.

3. Một quyển sách rách nát cũ kỹ

Tôi lái xe đến nơi bên ngoài công viên, lúc dừng xe lại thì đã 9 giờ 30 phút. Tôi đã từng lưu ý xem chẳng mình có bị theo dõi, lại tìm không thấy xe cộ nào đáng khả nghi đến một chút. Tôi không kèm nổi mà bật cười khanh khách, thậm chí còn hơi hối hận sao mình lại đến đây vào giờ giấc này, đúng ra trốn trong nhà đọc sách, chẳng phải là tốt hơn sao? Nhưng mà cô gái thật đã gọi lên sự tò mò trong lòng tôi quá sức. Tư Mộng, tôi lại muốn xem xem dáng dấp của cô, để biết rõ vì sao cần đến tìm tôi một kẻ thờ ơ chẳng liên quan này.

Đặt chân vào trong công viên, mới nhận ra chỗ này lớn rộng đến thế, làm sao tìm một cô gái chẳng biết là ai, tôi không nên được lắc đầu cười gượng.

Trong vườn ánh đèn thấp thoáng chiếu xuống, cây cối chập chờn lắc lư, từng từng đôi tình nhân thân mật, chiếm cứ mỗi một góc, một chỗ vắng vẻ tối tăm. Lời tỏ tình mà có nói thì mãi mãi không bao giờ hết

được.

Những con đường nhỏ ngoằn ngoèo lót đầy sỏi vụn, đan chen như màng nhện trong công viên, trong lá cây tràn ngập rụng rơi khắp chốn, khiến người ta có thể trong đó mà tản bộ vòng quanh không ngại ngại.

Tôi lẽ loi một mình dạo bước hơn mười phút, sau cùng quyết định lùi quay về nhà cho xong việc, vừa mới xoay người, thoáng đã dừng chân.

Lại nhìn thấy cô ấy rồi.

Thân hình thon cao duyên dáng, cô ta đứng bên trong bóng tối của lùm cây, nhất thời nhìn không rõ khuôn mặt của cô ấy, nhưng phong tư khác biệt của cô, đã làm cho tôi không một chút khó khăn mà nhận ra cô ta – cô gái đó sau lúc trưa nay tại trong khuôn viên đại học tôi đã gặp và nhìn tôi trông trọc.

Tôi đi nhanh vài bước, đến trước mặt cô ta chừng một thước thì dừng lại. Tôi đột nhiên phát hiện thì ra là tôi muốn gặp lại cô ta đến thế, đến nỗi cứ như là đi dự cuộc hẹn hò cùng một cô gái xa lạ, phá vỡ tập quán của mình, cũng là bởi vì khát vọng gặp lại cô ấy.

Đôi mắt như viên ngọc quý của cô ấy chiếu sáng lấp lánh, tuôn trào tình cảm sâu sắc dạt dào vô tận. Nhưng nét mặt vẫn vô cùng lạnh lẽo, khiến người ta cảm thấy cô ta lạnh lùng như băng giá, chẳng qua chỉ là sự che dấu tình cảm trào dâng bằng chiếc mặt nạ hay hơn bất cứ người nào.

Sau cùng tôi phá tan sự im lặng bèn nói:

- Tư Mộng! – Người đẹp gật gật đầu, muốn nói lại thôi, đôi môi anh đào có hơi khấn trương nhẹ buông nhẹ khép, gương mặt thanh tú lần đầu tiên hiện ra tình cảm, chỉ là như thế này thôi cũng đủ trói chặt

tơ lòng ta, đủ cho người thương mến.

Tôi chìa hai tay ra, thành thật nói thẳng:

- Đây là sự việc gì thế? – Cô ta cúi đầu xuống, rồi lại đưa tay lên, lúc này tôi mới phát giác cô đang cầm một chiếc hộp làm bằng vật liệu kỳ lạ giống như gỗ mà không hẳn gỗ.

Tôi không hiểu mà nhận lấy chiếc hộp, ánh mắt nhìn cô ta đầy thắc mắc, vừa lúc cô ta ngẩng đầu lên, và nói:

- Anh... xem! – Rồi lại rút tay về, tôi đặt tay lên trên chiếc hộp và mở nắp ra.

Trong hộp là một quyển sách cũ rách rách nát, ngoài bìa đã nhạt màu, nhất định là đã từng qua bao năm tháng, lâu đời lắm. Tên quyển sách được in ngay chính giữa là hai chữ lớn “Tình Ước”, bên dưới góc trái là một hàng chữ nhỏ, khiến tôi không ngăn được mà phải kêu lên, chẳng ngờ là được in rằng “Mã Gia Tây Viết” - bốn chữ làm kinh động lòng người.

Trời hỡi!

Tôi đã viết một quyển sách như vậy bao giờ hả?

Tôi nhìn ngắm bộ sách có in họ tên của mình, nhưng tiểu thuyết thì tôi chắc chắn chưa bao giờ viết, kinh hoảng không biết nói thế nào, tay cũng bắt đầu run run.

Tư Mộng nói:

- Đây là quyển tiểu thuyết ái tình vào thế kỷ 20 đã bán hơn một triệu bản; khiến anh, Mã Gia Tây lưu lại áng văn chương bất diệt, bản đầu tiên vào tháng 9 năm 1990. Vào năm 2000, tức là mười năm sau đó, thì đã tái bản lần thứ bốn mươi. – Lời nói của cô ta so với trước đây lưu loát lạ thường, dường như là đã thực tập rất nhiều.

Trong đầu tôi hết sức rối loạn, ngay lúc ấy không thể nắm bắt được

điều gì cô ta đang nói, cũng chưa nghĩ ra bây giờ là 9 giờ 45, buổi tối ngày 18 tháng 12 năm 1989. Cô ta dựa vào cái gì mà nói, như đếm những đồ quý giá trong nhà, về những chuyện vào năm tới đây và mười một năm sau đó.

Nhưng quyển sách ngay trước mắt, tuy là sự thật với bằng chứng như sắt thép, tôi cũng cần phải nghiên cứu nhiều về vật xưa cũ này, sờ nó trên tay, liền biết đây chẳng phải là đồ vật mô phỏng làm thành.

4. Cảnh sát khác thời và không gian

Tay tôi run run mở quyển sách ra, nhìn thấy mấy câu khởi đầu câu chuyện, không cách nào kiềm chế chính mình mà đành than thở. Những câu đó viết như thế này: “Lần đầu tiên khi nhìn thấy Tư Mộng, tôi mới hiểu rõ thế nào là không uổng cuộc sống này, đó là ngày 18 tháng 12 năm 1989...”

Ánh mắt tôi từ nơi giữa những dòng chữ di chuyển sang gương mặt đẹp xinh của Tư Mộng, phát hiện sắc mặt cô ta trở nên kinh hoàng, đang nhìn về phía sau lưng tôi. Tiếng bước chân truyền đến.

Tôi nhanh chóng xoay người lại, ba người khách kỳ lạ sáng nay tìm tôi đòi Tư Mộng, đã đến phía sau.

Một người đã đến phía sau hông bên trái của tôi, hai người còn lại một trái một phải đến bên Tư Mộng, làm thành tư thế kèm kẹp hai bên. Trên mặt Tư Mộng thành linh không còn một chút huyết sắc, thay vào đó là vẻ trắng bệch gần như bàng hoàng, trong lòng tôi nổi cơn kích động, hét lên một tiếng mãnh liệt, giơ lên chiếc hộp gỗ nắm trong tay, rồi đem quyền sách ném về phía người quái khách ở bên phải Tư Mộng, ngay giữa mặt gã, khiến cho cả người gã té ngửa về phía sau. Cùng trong lúc ấy, người đàn ông ở sau lưng tôi đã xiết chặt lấy tôi, trong cơn bối rối tôi nhìn thấy Tư Mộng đang vùng vẫy dưới tay của một gã khác.

Tôi hết sức giãy giụa về phía sau, đột nhiên phía sau lưng của đại hán va chạm vào không biết bao nhiêu là cành cây ở đằng sau, hán ta gầm lên một tiếng, tay nới lỏng ra. May thay tôi thật chẳng phải là một thư sinh trói gà không chặt, từng tập qua quyền thuật phương Tây đã nhiều năm, thừa cơ xoay người cho một đấm vào bụng dưới của gã, đối phương kêu lên một tiếng thất thanh, cúi người gục xuống.

Tôi xoay người phóng đến gã đại hán đang nắm giữ Tư Mộng, người đó một tay nắm cô ấy, tay kia thọc vào trong chiếc áo khoác, vừa đúng lúc rút ra một cây gậy nhỏ bằng bạc sáng lấp lánh. Tôi không biết nó có tác dụng gì, nhưng biết rằng dù sao cũng chẳng là việc tốt lành, một quyền đấm ngay vào giữa mặt của người đó, lần này bất ngờ không kịp phòng bị, người đó té ngửa ra ngoài, chiếc gậy cũng bị rớt nằm trên bãi cỏ.

Tôi kéo Tư Mộng lên, nhắm về hướng cổng chạy ra một cách điên cuồng như mất mạng.

Người trong công viên sớm đã bị cuộc ẩu đả làm cho kinh sợ, cho

nên không ai dám ra tay cứu giúp.

Trong lúc cấp bách, chúng tôi cũng chẳng rõ là bọn họ có đuổi theo hay không, chỉ biết liều mạng chạy trốn.

Tư Mộng vừa chạy vừa la lên:

- Quyền sách đó...

- Chạy nhanh lên! – Tôi hét.

Chạy thẳng ra khỏi công viên, tôi nói:

- Xe tôi đậu trên đường này!

Tư Mộng thở dồn nói gấp:

- Ồ! Đừng! đừng nên đi xe anh, có thể đã bị đặt dụng cụ truy lùng.

Trong lòng tôi rét lạnh, tình tiết này có hơi giống như trong phim gián điệp, giữa lúc này thì giờ đâu mà suy nghĩ cho nhiều, tôi lôi cô ta băng qua hai đường lộ nữa, rồi nhảy lên một chiếc taxi.

Tôi quay sang người lái taxi nói lên địa chỉ, đương nhiên là không phải ở túc xá nơi đại học rồi.

Trống ngực Tư Mộng không ngừng nhấp nhô thở gấp, nước da như tuyết trắng thắm tràn nét tươi đẹp nõn nà, thật lôi cuốn người ta không gì mà so được.

Cô ta biết rằng mắt tôi đang nhìn bám vào cô ấy, bèn nghiêng đầu xoay lại, bỗng nhiên cúi đầu mỉm cười, rồi nhẹ nói:

- Tất cả đều giống y như trong sách, em biết là sẽ như vậy đó, đây là định mệnh.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy cười, cả người cứ ngơ ngẩn ra, còn lo lắng gì nữa, chỉ cần cô ta còn bên cạnh tôi, là đã hài lòng rồi.

Chiếc taxi dừng lại trước vườn hoa của một căn nhà hai tầng nơi vùng ngoại ô, đây là nhà của một người bạn, người ấy đã đi Hoa Kỳ,

dặn tôi là có thì giờ thì chăm sóc cho anh ta một chút, không ngờ đến lúc này lộn xộn lại có chỗ hữu dụng.

Tư Mộng hiểu kỳ nhìn chăm chú cách bài trí hài hòa mang lẫn hơi hám cổ điển trong nhà, trong mắt chiếu ra những tia sáng thích thú, đến lúc cô ấy ngồi xuống chiếc trường kỷ lớn cũ kỹ, rõ ràng là vì sự đàn hồi của chiếc trường kỷ mà để lộ ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Tôi khẽ cười nói:

- Căn nhà này là của bạn tôi, anh ta là kẻ theo chủ nghĩa hoài cổ. -

Ánh mắt của tôi từ trên nụ cười như hoa của cô ấy dời sang bên ngoài khung kiếng lớn gần khoảng nơi ánh đèn nhạt mờ chiếu xuống, trong lòng yên tĩnh lạ thường, hành vi thô bạo của ba người quái khách đó, vào giây phút này thì những ảnh hưởng đó đã hoàn toàn xa cách.

Trong tai truyền đến tiếng thở dài của cô ấy, tiếng nói nhẹ nhàng dễ thương của cô vang lên:

- Em là kẻ hoài cổ toàn diện.

Tôi thuận miệng nói:

- Cô thật quá chung tình với cái thời đại quá khứ đó.

Cô khẽ thở dài rồi nói:

- Thời đại quá khứ? Không đâu! Ngay bây giờ mà nói, phải là thời đại này.

Tôi ngạc nhiên ơ là ngạc nhiên, xoay đầu lại nhìn mày hỏi:

- Thời đại này? Vậy thì sao mà xem là hoài cổ được?

Nét mặt cô ta bình lặng như tấm gương, dịu dàng nói lời cầu xin:

- Đem... - chỉ chỉ vào chiếc đèn tỏa sáng trên bàn mà nói – tắt đi có được không?

Tôi bèn tắt đèn, trong khoảnh khắc toàn gian nhà rơi vào vùng đen

tối, đến lúc ánh mắt quen với bóng đêm, thì thấy ánh đèn âm u ngoài trời vung vẩy chiếu vào khắp nơi; đêm không gian trong nhà hòa tan vào ánh đèn vàng mờ tối đen đen, ngược lại khiến khoảng cách giữa chúng tôi càng thêm thân mật hơn.

Chúng tôi lặng lẽ thưởng thức.

Tôi thấp giọng hỏi:

- Ba người đó là ai?

Cô ta động đậy không yên một lúc, thở một hơi dài, rồi hướng trông ra thế giới bên ngoài cửa kiếng, vừa khéo để tôi nhìn thấy vẻ tự hào và dáng dấp tự nhiên của cô ta, sóng mũi cao với nét cao quý, khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Cô ta nhẹ nhàng nói:

- Bọn họ là cảnh sát nơi thời đại đó của chúng tôi.

Tôi thất thanh cất tiếng:

- Thời đại đó của mấy người?

Cô ta đột nhiên bắt đầu kích động, cười nói:

- Gia Tây, anh vẫn còn chưa hiểu sao? Vì anh, em cam chịu trở thành kẻ phản bội thời đại, quay lại thời kỳ quá khứ này của anh mà đến tìm anh, anh vẫn còn chưa hiểu sao?

5. Chết mà không nuối tiếc

Tôi lúng túng đáp:

- Cô... cô nói là...

Cô nàng đứng lên, dõng bước chân ngà ngọc, mãi đến khi chạm phải đầu gối của tôi, mới quỳ xuống, đôi tay đề lên đùi của tôi rồi quỳ xuống, tròn mắt như viên ngọc quý ngược lên nhìn vào mắt tôi, thành khẩn nói:

- Anh vẫn còn chưa hiểu sao? Em từ nơi tương lai cách anh xa vời vợi quay trở về thời đại này đến tìm anh, anh vẫn còn chưa hiểu sao?

Thần kinh trong óc tôi cứ rối rắm cả lên, cho dù tôi có hoàn toàn hiểu được ý tưởng của cô ấy, vẫn không thể tiếp thu được sự thực này. Du hành vượt thời gian và không gian có lẽ chỉ tồn tại trong chuyện tiểu thuyết khoa học giả tưởng, hoàn toàn không thể đứng vững dưới sự phân tách của nguyên tắc luận lý.

Tôi phát giác tự mình lắc đầu trong khi nói:

- Điều này có thể được sao? Giả sử em thật sự có thể quay về quá khứ, vậy tức là nói rằng em có thể thay đổi quá khứ, như thế thời đại của em làm sao mà có thể tồn tại được? – Đây là nguyên tắc rất đơn giản, mỗi một hành động, đều trôi theo thời gian mà mất hẳn, giống như một chuyến xe lửa, vĩnh viễn không quay đầu lại, mỗi một cái “nhân trong quá khứ”, đã trở thành cái “quả trong tương lai”. Giả như “nhân” bị thay đổi, “quả” sẽ không còn tồn tại nữa, vậy nó thành thế giới gì?

Trong mắt Tư Mộng để lộ nỗi sầu muộn âm thầm, buồn bã nói:

- Em cũng đã từng tìm tòi suy nghĩ qua vấn đề này, cũng đã từng

nghĩ đến lời hô hào chống đối của thế hệ xa vời vợi của anh, mà yên phận tuân theo luật lệ, làm một công dân ngoan ngoãn của thời đại, nhưng mà... nhưng mà cuối cùng em đã trở lại, thế là em biết rằng tất cả đều đã được định sẵn, chỉ như kích thước và vị trí của mỗi hạt cát trên bãi biển, đều đã được định mệnh an bài tốt đẹp.

Tôi lắc đầu lên tiếng:

- Không đâu! Đây là điều không thể được, mỗi người đều có ý chí tự do của họ, chẳng ai chịu bất cứ tác dụng nào thao túng họ cả.

Cô ta chậm rãi nói:

- Kiếp số trong kịch bản sớm đã được định đoạt rằng anh là vai nam chính, em là vai nữ chính, đúng như trong sách của anh miêu tả là như vậy, nếu như anh muốn sửa đổi định mệnh, hãy đuổi em đi ngay! Đó là phương pháp duy nhất để cải biến lịch sử tự do ý muốn của anh. Làm đi thôi!

Tôi cảm thấy chân tay tê tái, tim nhảy thành thịch, ngấm nhìn bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp của cô ta, đột nhiên tôi hiểu rằng, đối với vận mệnh trước mắt, tôi hoàn toàn không có lòng dạ nào, không có sức lực nào để dám làm sự đổi thay. Giả sử số mệnh quả là muốn tôi và cô ta cùng rơi vào lưới tình, tôi cam tâm tình nguyện hướng về định mệnh mà quỳ xuống kính chào, cúi đầu quy phục.

Tôi nghe giọng nói mềm yếu của mình:

- Với sự sáng suốt và xinh đẹp của em, cái gì cũng có thể có được trong thời đại đó của em, sao cứ phải mạo hiểm để bị lòng bắt, quay lại thời đại này mà tìm tôi?

Cô ấy nói:

- Người tình yêu đầu của tôi ơi, thời đại ấy của chúng tôi tất cả đều đổi khác, yêu đương là hành vi phản quốc lớn nhất, nếu không vì

nhiệm vụ nghiên cứu lịch sử thời cổ đại của em, cũng không thể xem được quyển tiểu thuyết tình ái của anh, sẽ không biết rằng chuyện như thế là có thật vào thời xưa cổ.

Tôi ngần ngại thả giọng:

- Tôi không hiểu được.

Cô ta thở dài một tiếng, rồi nói:

- Vào khoảng năm mươi năm sau từ bây giờ, trên địa cầu xảy ra một cuộc chiến tranh toàn diện, nền văn minh bước vào thời kỳ đen tối diễn ra trong vòng ba trăm hai mươi bảy năm. Sau đó từ nơi đồng hoang tàn đổ nát mà lập nên một quốc gia lớn mạnh độc lập, do một nhóm người kiệt xuất làm lãnh đạo tập thể, phát triển ra một chủng tộc hoàn toàn không văn hóa. Đó là một loại chủng tộc gần như máy móc gọi là xã hội hoàn mỹ. Loài người vì khổ đau mà muốn làm cuộc đổi thay. Họ cho rằng nguồn gốc là do từ tội ác, đến từ tình dục và bản chất con người, thế là họ dùng đó làm ra luật lệ để gò bó quản thúc lòng ham muốn của người ta. Trong xã hội đó, tất cả mọi người đều mặc cùng một kiểu đồng phục cách thức giống như nhau, không một ai được đặt tên, họ sáng tạo ra một ngôn ngữ và chữ viết thống nhất, không một người nào có thể tự xưng là “Tôi”. Cuộc sống của hằng vạn vạn người đều giống nhau như một, công việc của mỗi người đều được an bài và phân phối sẵn trước. Không có gì gọi là riêng tư trong sự giao tiếp và chỗ ở giữa người với người, sinh sản được tiến hành bằng sự thụ tinh nhân tạo, toàn bộ thời gian đều thuộc về của xã hội, mỗi cá nhân đều được đặt cho một số tiêu biểu, và số của em là Sáu Tám Tám...

Tôi không nhìn được bèn hỏi:

- Vậy vì sao mà em lại có tên gọi là Tư Mộng này?

Tư Mộng nhẹ thở dài buông tiếng:

- Xã hội như thế cũng mới phát triển hơn ngàn năm, nền văn minh kỹ thuật đạt thành quả vĩ đại, có hai sự đột phá quan trọng nhất, đó là khắc phục được già yếu và bệnh tật, khiến cho tuổi thọ của loài người kéo dài đến mức độ rất lâu. Một sự đột phá khác, đó là phát minh “Bộ máy Du hành Thời Không”, làm cho người ta có thể quay về thời giờ và không gian trong quá khứ. Họ thành lập ‘Bộ nghiên cứu Thời Không Quá khứ’, lợi dụng máy thời không, sai phái nhân viên thời không quay trở về những thời đại đã qua, với tư cách là kẻ bàng quan tuyệt đối không tham dự vào chuyện gì, quan sát sự lui tới của con người, từ đó mà tìm ra phương cách tốt đẹp để không lặp lại lỗi lầm ngày trước là tự hủy diệt đường tiến triển chính mình. Từ đó mà có môn nghiên cứu lịch sử thời xa xưa, trở nên một phương tiện cần yếu, em có may mắn là trở thành nhân viên nghiên cứu lịch sử Á châu, được tiếp xúc với những sách vở ngày trước đã bị kê khai là cấm thư, học được ngôn ngữ của các anh, và cũng nhận biết được thế giới của các anh. Ôi! Nào ngờ em không thể tự mình thoát khỏi tình cảm ôm ấp trong lòng đã chất chứa từ lâu, Tư Mộng là danh tự mà em tự chọn lấy cho mình, chính là để hoài niệm giấc mộng đẹp năm xưa.

Tôi trừng mắt chất lưỡi, một chữ cũng tiếp nhận không nổi, những điều này phải chăng là sự thật?

Tư Mộng nói tiếp:

- Có một hôm, em cuối cùng cầm lên quyển sách của anh... Em cũng không chịu đựng được nữa, vào lúc em được bổ phái làm nhân viên Thời Không, bèn biến đổi chương trình, trở lại nơi này đến tìm anh. Cô ấy thông thả đến bên cạnh tôi, rồi ngồi xuống.

Tôi nghiêng đầu trông về phía cô ta, nhìn thấy ngấn lệ trong mắt cô ấy mà tìm lời để nói, một nỗi buồn thương âm thầm, từ nơi sâu thẳm tận cùng trong tôi trào dâng lên mãnh liệt, tôi khản giọng nói:

- Nói cho anh biết! Tất cả những gì em nói đều là không có thật! Điều là không có thật!

Tư Mộng không ngớt lắc đầu, những giọt lệ óng ánh chảy đầy trên mặt, làm cho giọng nói nhỏ đi chẳng thể nghe rõ:

- Người tình yêu dấu ơi! Trước khi để Cảnh sát Thời Không tìm thấy em, xin hãy cho em được nếm qua mùi vị ái tình, có vậy thì bắt phải chết, em cũng không nuối tiếc.

6. Quyền sách mà tôi viết

Tôi ngăn lại không được lửa tình đang bốc cháy, miệt mài hôn lên đôi môi anh đào mộng ướt dịu mềm của cô ta. Em đã ngược dòng thời gian mệnh mang vô tận, từ sau hơn ngàn năm mà quay lại thế giới này, để tìm kiếm tình yêu đã lạc mất.

Mười hai ngày tiếp theo, tôi chẳng còn nhớ gì đến thế giới bên ngoài, đã quên hẳn mọi trách nhiệm, đã quên mất công việc tại đại học, thời gian trôi qua nhanh chỉ như nháy mắt.

Tám thân trần trụi của em, đã từng nằm dưới ánh trăng dịu dàng rơi

rắc chiếu rọi, trên phiến đá giữa trời ấy mà tỏa sáng lấp lánh; mà buông thả mái tóc nhẹ mềm đẹp như mây, mà đã từng trải rộng trên những hạt cát mịn màng ẩm ướt nơi biển cát dài vô tận. Chúng tôi cùng dạy cho nhau hiểu được chân nghĩa của đời người. Lửa tình bốc cháy và tiếp giữ dài lâu đến khi những buồn chán cao ngất hết tận chẳng còn, đem linh hồn và nhục thể dung hợp thành một khối không phân biệt ta hay người nữa.

Mỗi một câu nói, mỗi một động tác, đều dấy động lên những đợt sóng run chuyển trong lòng, con đê ngăn sóng giữa người với người đã sụp đổ, tình cảm hợp thành trận hồng thủy không gì có thể kháng cự, mãi mãi cuộn nhanh về hướng không còn giới hạn, về hướng đỉnh điểm của tình yêu, tiến tới với tốc độ cao vượt hẳn vận tốc ánh sáng gấp trăm ngàn lần.

Hai chúng tôi nhám nháp, thưởng thức, kề cận nhau qua các thể các dạng yêu đương ân ái. Không một giây phút nào trôi qua lãng phí, từng giây từng phút ngập tràn ý nghĩa thật sự của tình yêu. Thế giới chưa bao giờ tốt đẹp hơn như thế này.

Cho đến ngày thứ mười ba, một mình tôi quay lại trong thành phố, đến siêu thị mua sắm đồ dùng và thức ăn hằng ngày, và vì nghĩ cho sự an toàn, tôi không dám đem cô ta đi theo.

Lúc về đến căn nhà hai tầng làm tôi suốt đời không quên được ấy, thì người đó đã xa tận ngút ngàn, trong nhà bừa lên toàn những mảnh vụn, rõ ràng là có dấu vết của sự vùng vẫy và va chạm, trường kỷ bị lật úp lên, mảnh bình hoa vỡ nát đầy trên mặt đất.

Mất tôi mờ đi và nổi cơn cuồng loạn chạy quanh khắp chốn, dưới trời đang mưa lớn, tôi ở trên đường lộ kiệt sức mà ngã quy, tôi căm ghét chính mình, vì sao mà để cô ta ở lại trong nhà một mình, khiến cô ấy

bị Cảnh sát Thời Không bắt cóc đem về cái nơi gọi là xã hội hoàn mỹ khô khan vô vị đó.

* * *

Tôi có dịp trở lại nơi con đường tắt nấp kẻ lui người tới ấy, nghĩ lại lúc tôi ra ngoài mua sắm đồ vật, cô ta tiến đưa tôi đến tận bên ngoài cửa, ánh mắt thiết tha bám chặt lấy linh hồn tôi; và mọi việc như bừng sống lại, dường như vào lúc ấy, cô nàng đã biết định mệnh sắp xảy ra, dù sao cô ta cũng xem hết quyển sách đó rồi, toàn bộ chi tiết về số kiếp đều được ghi chép trong quyển sách, nhưng cô ấy vì sao mà không báo cho tôi biết trước một bước, đành cam chịu cho sự an bài của vận mạng.

Đáng tiếc là đã đánh mất “quyển sách mà tôi viết” đó trong công viên rồi, “câu chuyện” của chúng tôi rốt cuộc phát triển tiếp theo như thế nào? Cô ta có thể quay lại lần nữa hay là không?

Chẳng biết bao lâu sau, tôi cứ thần thờ ngơ ngẩn, rồi mới quay về chỗ ở trong trường đại học. Một ý niệm trong đầu chợt nảy sinh, biến thành sự thôi thúc không thể chống cự, đó là nghĩ ra phương pháp duy nhất để tìm lại được cô nàng.

Không có quyển sách ấy, thì tất cả xem như chẳng có gì.

Tôi ngồi xuống trước bàn giấy, mỗi cảm xúc trong lòng tràn dâng như làn sóng bập bênh, tôi cầm bút lên, đề tên quyển sách là “Tình Ước”, rồi bắt đầu viết: “Lần đầu tiên khi nhìn thấy Tư Mộng, tôi mới hiểu rõ thế nào là không uổng cuộc sống này, đó là ngày 18 tháng 12 năm 1989...”

Hết

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 2 tháng 3 năm 2009